

“We zijn er bijna”

WilFab

WilFab (1957) kwam in 2018 bij de nachtopvang van Perspektief terecht. Sinds februari 2019 heeft hij weer een eigen woning. WilFab werkt bij Perspektief Werkt en neemt ons via deze columns mee in zijn ervaringswereld.

Maximaal genieten Guitly pleasure

Soms word je intens gelukkig van iets heel simpels. Ik realiseer me dan dat alles wat ik vroeger belangrijk vond, in feite onbelangrijk was. Maar ook dat alles wat niet zo belangrijk is, feitelijk belangrijk voor me is geworden. Bijvoorbeeld: 30 jaar geleden vond ik het belangrijk om te laten zien wat ik allemaal had bereikt, maar nu op m'n 62ste komt dat op plek weet ik veel.

Toch heb ik het laatste jaar veel meegemaakt dat mij verder gevormd heeft tot wie en wat ik nu ben.

Genieten kan ik als ik ergens in het gras zit langs het water en de bootjes van het “varend” corso voorbij zie komen. Gekke naam trouwens varend corso. Zou raar zijn als het “zinkend” corso zou heten.

Alhoewel, waterlelies en dieper groeiend pijlkruid zijn ook mooi en dat groeit onder water. Maar het gaat erom met wie je de simpelste dingen beleeft.

Iedereen kent het liedje: “We zijn er bijna”. We zongen dat vroeger als we op reis gingen en vlak bij het punt van aankomst waren. “We zijn er bijna” is ook de titel van een TV programma dat ik graag bekijk met een goede vriendin van me. Dat programma gaat over ca. 30 bejaarde mensen, die met caravans een rondreis maken bijv. naar Sardinië. De hoofdrolspelers zijn doorsnee mensen die elkaar gedurende een week of vier beter leren kennen en van alles meemaken. Er gaat een reisleader mee en een technische man.

Het is genieten van de “Slow-TV” en ik zou er bijna zin in hebben om mee te gaan. Het toppunt van truttigheid is wel het neerzetten van de caravan op een bepaalde plek. De man van het koppel is wat makkelijker dan de vrouw. “Nee Henk, dat lukt niet.” “Henk denk

aan de takjes bij die boom.” “Henk je staat scheef.” AAAAAHHHHH denk ik dan. Eigenlijk verandert er niets voor deze mensen, alleen de behuizing is wat anders, je zit ongeveer vier weken op elkaars lip.

Waslijntje ophangen, onderbroeken er aan, met een stuk of 12 sokken en het toppunt van huiselijkheid is bereikt. Bloemkool met saucijsje en aardappels, echt Home Sweet Home.

Dit jaar waren er twee broers mee, Karel en Cees. Cees had op een bepaald moment last bij het plassen en moest naar de dokter. Een van de dames van het gezelschap ging met hem mee. “Godsamme Cees neem aub een vent met je mee”, dacht ik, want het is wel erg intiem om iemand die je net twee weken kent met zo'n probleem op te zadelen. “Maar goh, wie ben ik”.

Cees en Karel gingen eerder weg want Cees moest aan z'n prostaat geholpen worden. Jammer maar op een bepaalde leeftijd kan dat gebeuren. Kut, Cees is 63, ik 62.

Dan hadden we deze serie “De wasmachine”. Je zag een deelnemer op zo'n klappcampingstoel zitten met z'n voeten in een emmer. Ik dacht ter verkoeling, maar toen hem werd gevraagd wat hij deed zei hij: “Ik was een broek”. Kun je nagaan hoe creatief mensen worden en een broek wassen met je eeltige voeten in een emmer sop. Geweldig!

Helaas moeten we weer een jaartje wachten maar sinds een paar weken hebben we Hendrik Groen op NPO1. Lekker slow en emotioneel.

Pleasure ze!
WilFab

“Waslijntje ophangen
en het toppunt
van huiselijkheid
is bereikt...”